

گفت‌وگو با اعضای تیم رباتیک هلال احمر

از سبب جابز تا گلابی کاوش!

درست است که می‌گویند «آرزوهای بزرگ برای انسان‌های بزرگ است». اما بزرگ بودن آرزوها کافی نیست. بعضی آرزوها اگر چه دور به نظر می‌رسند، اما با سخت‌کوشی و تلاش دست‌یافتنی‌اند و شگفتی‌آفرین! بعد از موفقیت مریم میرزاخانی در جهان ریاضیات، موفقیت تیم والیبال‌مان در دنیا، یا خیلی از موفقیت‌های بزرگ و غرورآفرین ایرانی‌ها در سطح جهان، حالا نوبت نوجوان‌های تیم رباتیک هلال احمر است که با کسب سه مدال طلا در مسابقات جهانی برزیل شگفتی بیافرینند و در جهان حرف اول را بزنند.

گذراندن دوره‌ی پیش‌دانشگاهی در سه سونت!

بعد از یک ماه پیگیری برای پیدا کردن نخبه‌های نوجوان هلال احمری و هماهنگی برای یک گفت‌وگوی درست و حسابی موفق شدیم با اعضای تیم کاوش هماهنگ کنیم تا دعوت‌شان کنیم برای یک گفت‌وگوی دوستانه به دفتر تحریریه بیایند. دست زیر چانه، منتظر نشسته بودیم تا بچه‌ها از راه برسند و گفت‌وگوی‌مان را شروع کنیم. نیم ساعت از قرارمان گذشته بود که چهار پسر نوجوان پر انرژی به دفتر تحریریه آمدند و هر کدام ده بار گفتند: «آن یکی دوست‌مان راه را گم کرده. الان می‌رسد.» و بالاخره آن یکی هم از راه رسید و پای صحبت نخبه‌های نوجوان نشستیم. نیما پورمحمدی، پارسا یاراحمدی، آرمین آروندطولی (که وقت گفتن فامیلی‌اش همه غش‌غش خندیدند که خانم، فامیلی‌اش خیلی سخت است!) و امیرعلی ستایشی، که هر چهار نفر ۱۷ سال دارند و در مقطع پیش‌دانشگاهی و در رشته‌ی ریاضی فیزیک در دبیرستان غیردولتی شهید دانش تحصیل می‌کنند و سامیا کریمی دست‌چردی که ۱۹ سال دارد و در رشته‌ی مکانیک دانشگاه آزاد قزوین تحصیل می‌کند و نقش سرپرست تیم کاوش را به عهده دارد، مهمان‌های ویژه‌ی کوله‌پشتی بودند.

پرسیدم: «شما چرا شبیه ستاره‌ی سهیل می‌مانید؟ می‌دانید چه قدر تلاش کردیم برای پیدا کردن تان و هماهنگی برای مصاحبه؟» هر ۵ نفر با هم شروع کردند به جواب دادن و من از صحبت‌های‌شان این را فهمیدم که درگیر امتحانات شهریور ماه هستند. نه این که درسی را افتاده باشند. اگر بخواهند از همراه امسال، یعنی همین یک ماه بعد در دانشگاه درس بخوانند، باید دوره‌ی پیش‌دانشگاهی را یک ماهه پشت سر بگذارند و تمام کتاب‌های درسی را در عرض یکی دو روز بخوانند و امتحان بدهند و نمره‌ی بالای ۱۸ بگیرند. آن وقت با شرط معدل و به خاطر موفقیت‌شان در مسابقات جهانی برزیل می‌توانند در دانشگاه و رشته‌ای که دوست دارند ادامه تحصیل بدهند. به خاطر همین امتحانات هم هست که بقیه‌شان نتوانسته‌اند دعوت‌مان را بپذیرند و از ده نفر، پنج نفرشان برای گفت‌وگو به دفتر تحریریه آمدند.

طعم خوش شرکت در مسابقات

بی‌مقدمه یک قطار سوال ردیف کردم پشت سر هم و پرسیدم: «از اول اولش برای‌مان بگویید. چه شد که رفتید سراغ رباتیک؟ چه شد که با هم دوست شدید و در یک گروه قرار گرفتید؟» سامیا که سرپرستی گروه را بر عهده دارد، با حوصله تاریخچه‌ی تیم کاوش را توضیح داد: «ما اولش سه نفر بودیم. کاملا مبتدی و دوستانه کار را در سال ۱۳۸۸ از دبیرستان شروع کرده و اسم گروه‌مان را گذاشته بودیم «تیم کاوشگران». گروه سه نفره‌ی ما به چند مسابقه‌ی کشوری از جمله مسابقات نطنز و اصفهان رفت. حس عجیبی داشت. شرکت در مسابقات خوشمزه بود و مزاش زیر زبان‌مان آمده بود. بعدها متوجه شدیم که مسابقات ایران این هم هر سال در سطح ملی برگزار می‌شود و به تیمی که مقام اول را کسب می‌کند، سهمیه می‌دهند تا در مسابقات جهانی - که هر سال در یک کشور برگزار می‌شود - شرکت کنند. سال ۲۰۱۰ تصمیم گرفتیم که در این مسابقات شرکت کنیم. این مسابقات ۴ لیگ دانش‌آموزی دارد که ۲ تا آن لیگ امدادگر و ۲ تا دیگر لیگ فوتبالیست است. از آن‌جا که هیچ علاقه‌ای به فوتبال ندارم، تصمیم گرفتیم که در لیگ امدادگر تلاش کنیم. آن سال ما مقام چهارم یا پنجم را به دست آوردیم و مسابقات ترکیه را از دست دادیم. اما ناامید نشدیم. عزم‌مان را جزم کردیم و تصمیم‌مان را گرفتیم تا خودمان را برای مسابقات سال بعد آماده کنیم. سال ۲۰۱۱ توانستیم

مقام سوم مسابقات را کسب کنیم و با همکاری تیمی که مقام دوم را به دست آورده بود، با هم به مسابقات جهانی مکزیک برویم. در مسابقات مکزیک هم درخشش چندانی نداشتیم. به هر حال سال اولی بود که در مسابقات جهانی شرکت می‌کردیم و ربات‌مان نسبت به ربات‌های جهانی خیلی ضعیف‌تر بود. سال ۲۰۱۲ یکی از دوستانم فوت کرد و آن یکی هم درگیر امتحانات و درس خواندن شد و من تنها ماندم. آقای مهندس حسین مهدی‌پور از دوران راهنمایی استاد من بودند. با ایشان صحبت کردم که دلم می‌خواهد این تیم را حفظ کنم و به فعالیت‌هایم ادامه بدهم. ما در مسابقات رباتیک شریف‌کاپ با دوستان دیگر (که حالا با هم یک گروه هستیم) آشنا شدیم و یک تیم تشکیل دادیم. حالا ۶ نفر بودیم و تصمیم داشتیم خودمان را برای مسابقات ایران‌این ۲۰۱۳ آماده کنیم. انگیزه‌ی زیادی برای تلاش کردن داشتیم و در این مسابقه موفق شدیم مقام اول را کسب کنیم و سهمیه‌ی شرکت در مسابقات جهانی هلند را به دست بیاوریم. با پشتیبانی بانک ملی در مسابقات جهانی هلند که شهر آیده‌وون برگزار شد، شرکت کردیم و در آن مسابقات هم موفق شدیم تا در بخش ارائه مقام اول را کسب کنیم و از دید خبرنگاران صاحب بهترین ربات و بهترین طراحی شویم. سال بعد، یعنی عید امسال دوباره در مسابقات ایران‌این شرکت کردیم و دوباره مقام اول را به دست آوردیم. به این ترتیب توانستیم سهمیه‌ی شرکت در مسابقات جهانی برزیل را هم بگیریم. شرکت در این مسابقات برای ما خیلی سخت بود. چون با مسابقات جام جهانی برزیل هم‌زمان شده بود و هزینه‌ی خیلی سنگینی داشت. هلال احمر خیلی به ما کمک کرد. سه چهار تا از بچه‌ها واقعا مشکل مالی داشتند و ما به کمک هلال احمر واقعا نیاز داشتیم. اگر کمک‌های این سازمان نبود، بچه‌ها نمی‌توانستند در مسابقات شرکت کنند و به این موفقیت دست پیدا کنند. هلال احمر تمام سعی خودش را کرد که به بهترین شکل کمک‌مان کند و همین‌طور هم شد. و آرمین در ادامه می‌گوید: «در مسابقات دانش‌آموزی باید حتما سهمیه بگیرید. هر کشور هم سهمیه محدودی دارد. باید در مسابقات داخلی کشور شرکت کنید و اگر مقام آوردید در مسابقات جهانی هم می‌توانید شرکت کنید. ما سه تیم بودیم که فقط ما توانستیم به مسابقات برزیل برویم. دو تای دیگر به خاطر مشکلات مالی نتوانستند.»

قوی‌ترین تیم در مسابقات ما بودیم!

در مسابقات جهانی برزیل ۶۰ کشور از سراسر جهان حضور داشتند. این مسابقات در سه بخش گروهی، انفرادی و ارائه برگزار شد و ۳۶ تای آن‌ها در لیگ سوپر تیم شرکت کرده‌اند. «تیم کاوش» موفق شده تا در بخش ارائه در بین تمام ربات‌های امدادی بین دو تا لیگ دیگر، بهترین عنوان را کسب کند و در بخش سوپر تیم با همکاری تیم آلمان مقام اول را به دست بیاورد. پارسا توضیح می‌دهد: «در لیگ سوپرتیم این ۳۶ کشور شرکت‌کننده دو به دو با هم، هم‌گروه می‌شوند که قوانینی برای این هم‌گروه شدن وجود دارد و کشورهای هم‌زبان مثلا چین و ژاپن یا کشورهای عربی نمی‌توانند در یک گروه قرار بگیرند. ما و آلمان با هم افتادیم.» و پارسا ادامه می‌دهد: «هدف از برگزاری این لیگ این است که توانایی و دانش دانش‌آموزان شرکت‌کننده مشخص شود. چون خیلی از ربات‌های تیم‌های

